TŘETÁK

ELLA FEVER

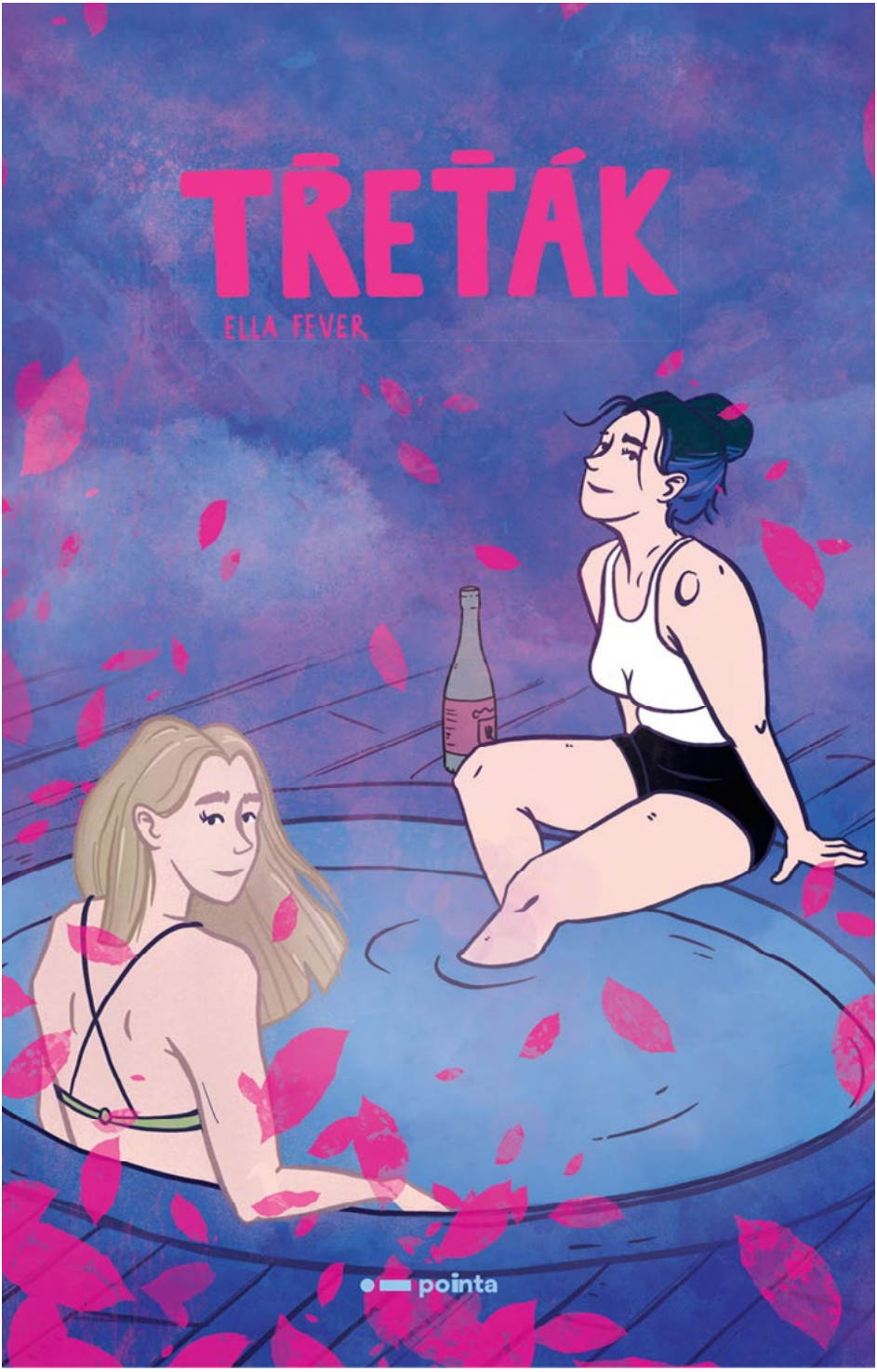

pointa

Třeťák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ella Fever
Třeťák – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TŘEŤÁK

Ella Fever

Pro Elinu, která
si tímhle vším musela projít.
Jsi silná, krásná žena a já tě moc obdivuju.

Pro všechny,
kteří knížce věřili.

Pro moji mámu,
protože bez ní by toho fakt moc nebylo.

A pro všechny,
kteří mají otevřenou mysl a srdce a vědí,
že trans práva jsou lidská práva.

Poděkování Alex

Bez finančního příspěvku Alex by knihu nebylo možné vydat. Chtěla bych jí vyjádřit svůj velký dík. Bojujeme za stejnou věc. Doufám, že se ti splní všechny tvé sny.

Děkuji také za finanční podporu nakladatelství RONADO.

Slovo úvodem

Milé čtenářky, milí čtenáři a moji drazí nebinární...

Vím, že pro svůj nízký věk nemohu být odbornicí na spoustu témat, přesto jsem se snažila dát do knihy to nejlepší ze sebe a podpořit jí českou trans komunitu.

Publikace mohla vyjít jen díky dobrým duším, které se rozhodly na vydání Třeťáku finančně přispět.

Byť já sama měla to štěstí, že jsem se narodila jako cis žena, vím, že mnohé ho neměly. Snad tato kniha přinese trochu světla do situace trans lidí v České republice a dá této často bohužel opomíjené menšině reprezentaci. Budu ráda, když knížku budete šířit mezi své přátele a známé. A nezapomeňte. To, že se problém netýká přímo vás, neznamená, že se o něj nemůžete zajímat. Pokuste se změnit svět k lepšímu takovým způsobem, jaký vás bude naplňovat. Pomáhejte druhým například vybojovat základní lidská práva. Buďte na ostatní milí a všechny ty věci, které nás učili ve školce, ale my je do dospělosti nějakou záhadou zapomněli.

Doufám, že se vám kniha bude líbit, že vám něco předá nebo že se díky ní nebudete cítit tak nesnesitelně sami. Tolik mé slovo úvodem.

S láskou
Ella Fever

KAPITOLA PRVNÍ

Zpátky do lavic!

Někdo by měl promazat panty dveří mýho pokoje. Ze čtení mě vytrhlo jejich zaskřípění. Nemusela jsem ani zvedat oči od knížky, abych věděla, že je to moje máma. Za poslední dvě hodiny za mnou přišla už šestkrát

„Miško? Jsi si jistá, že to zvládneš?" zeptala se mě tenkým hlasem.

„Ano, mami," odpověděla jsem, jak nejklidněji to jen šlo. Ne že bych svou mámu bezmezně nemilovala, ale začínalo to být trochu… ehm… repetitivní?

„A jsi si tím jistá? Kdybys nebyla, nemusíš to dělat." Připadala jsem si jako v časové smyčce.

„Vím, že nemusím," říkala jsem jí ten den už po šestý, „ale já chci." Rychle jsem si vryla do paměti, na které jsem stránce, a rozečtenou knížku odložila na postel. Shodila jsem dolů svoje kostnatý nohy a palce zabořila do měkkého koberce.

„Vážně se do školy těším," ujišťovala jsem ji. Myslím, že jsem jediná osmnáctiletá holka v celý Český republice, která se nemůže dočkat, až půjde do školy. Do třeťáku, abych byla přesná. Přešla jsem pokoj až ke dveřím. Máma se opírala o zárubeň a vypadala, že se každou chvíli rozpláče. Tak jsem k ní přistoupila a objala ji, tak vroucně, jak jsem jen dokázala.

„Bude to v pohodě. Já budu v pohodě, jasný?"

„Jo, já vím…" začala a pak se jí zlomil hlas, „ale bojím se." Na paži mi dopadla jedna z jejích slz. Byla jsem vysoká, o hodně vyšší než máma. A jak bývává trendy říkat, na cestě za sebeláskou.

„Mami, to já bych se měla bát," snažila jsem se smát. Jenže když jsem viděla někoho brečet, většinou se mi začínaly potit oči.

„Nechceš ještě rok počkat?" ptala se tak starostlivě, jak to umí jen mámy.

„Ne, čekala jsem už dost," usmála jsem se na ni a přitiskla si ji k sobě ještě pevněji.

***

Ve škole jsem nebyla skoro rok. Když budu mít čas, třeba vám potom řeknu proč. V tu chvíli jsem čas vážně neměla. Vstala jsem o půl sedmé, a i to bylo pozdě. Potřebovala jsem se pořádně připravit. Ne kvůli klukům, ale kvůli sobě. Když jsem namalovaná, cejtím se líp, nejenom sebevědoměji. Když si bronzerem a tvářenkou zjemním rysy, připadám si víc… prostě víc jako já. Nejdůležitější částí mojí make-up rutiny bylo vždycky konturování nosu. Bez něho bych nešla ani vynést odpadky. Všechno muselo být ten den perfektní. Od instantní malinový kaše až po můj outfit. A ten teda byl. Světle modrá áčková sukně, bílé tílko a starorůžový svetřík. Obejmula jsem tátu, který si polil košili kávou a nadával u toho. Jenže táta nikdy nemluvil sprostě, takže říkal výrazy jako „prach a broky". Máma se opírala o linku a nervózně se mu smála. Nervózní ale byla kvůli mně. Objala jsem i ji. V předsíni jsem si v zrcadle zkontrolovala rozjasňovač, nazula airforcy a vyrazila na autobus.

***

Moje nová škola, Gymnázium Boženy Němcové, byla asi tři čtvrtě hodiny daleko, přes půlku Prahy. Byla to malá škola s jednou, příležitostně dvěma třídami v ročníku. Celou cestu jsem nervózně procházela telefon. Rozklikla jsem Instagram, koukla na pár stories, ale pak ho rychle vyměnila za Twitter. A ten pak za Pinterest, když jsem si vzpomněla, že se mi ze čtení v autobuse dělá špatně. Nakonec jsem se stejně vrátila na instáč. Ještě pár posledních stories, než jsem vystoupila na zastávce, která se jmenovala stejně jako moje škola. Nebyla jsem tam nějak moc brzo, bylo sedm čtyřicet. Přešla jsem silnici a koukala po svých kouřících vrstevnících. Bylo tam několik skupinek kluků a holek jako já. Musela jsem si připomenout, že

jsem jako oni a že oni jsou jako já a že oni jsou normální a že já jsem taky normální. Rozhodla jsem se jít přímo do budovy a najít svou třídu. Třeba si zabrat dobrou lavici. Na minulý střední jsem vždycky seděla s klukama vzadu, ale neseděla jsem tam ráda. Prošla jsem železnou bránou. Škola postavená v secesním slohu byla už hodně oprýskaná. Měla jsem pocit, že si mě tympanony nelítostně měří pohledem, tak jsem raději zaplula dovnitř budovy.

***

„Ahoj, prosím tě, kde má kmenovku třetí A?" zeptala jsem se holky s dlouhejma černejma vlasama. Sem tam jí z nich vykukoval modrej pramen. Nejdřív si vyndala sluchátka z uší. Sakra, neviděla jsem je. Byly to malý bezdrátový špunty. Sevřela je v dlani, nehty měla nalakované černě. Pohodila vlasy.

„Prosím?" zeptala se mě na oplátku.

„Nevíš, kde má třídu třetí A?" nervózně jsem se zasmála. Taky se rozesmála, ale upřímně. Prostě se chechtala a já jsem nechápala proč. Tak vtipná jsem nebyla, nebo? Začínala jsem se potit. Nic jsem nesnášela tolik jako pach svýho potu. Konečně si všimla toho, že se nechytám.

„Ježiš, promiň. Nic proti tobě, ale Halbina nám říkala, že přijde kluk. Takže ty jsi ta nová?" otázala se. To nám to krásně začíná.

„Ehm, kluk fakt nejsem," řekla jsem s dalším nervózním úsměvem, „hele, nevíš, kde mám třídu? Nedovedla bys mě tam?"

„Jo, jasný, budeme ve třídě spolu," zazubila se. Nevypadala jako člověk, co by se „zubil". Měla tmavě hnědé, skoro až černé přimhouřené oči a okolo krku několik řetězů, které jí při chůzi cinkaly. Vedla mě schodištěm nahoru až do druhýho patra. Pak jsme několikrát zatočily. Přes všechnu snahu zapamatovat si cestu jsem ztratila pojem o tom, kudy mě vedla.

„Jinak, já jsem Erika," otočila se na mě a představila se, když jsme poněkolikáté zahýbaly. Celou cestu šla dva kroky přede mnou a já měla co dělat, abych ji dohnala.

„Míša," představila jsem se taky.

„A co že ses rozhodla přestoupit do tohohle blázince?"

„Je to na dlouho," pokrčila jsem rameny. Na tohle vždycky všichni odpovídaj, že mají čas, ale ona nebyla jako všichni ostatní.

„No, čas už nemáme," odvětila a uvedla mě do kmenovky třetí A. Třída byla vymalovaná křiklavě oranžovou a až na dvě byly všechny lavice prázdné. Tak nějak jsem čekala, že mi Erika nabídne, abych si sedla s ní, ale ona mi věnovala už jen jedinou radu: „Vybírej moudře." Zašklebila se a odešla si zabrat lavici.

Naposledy jsem se třídě představovala asi na základce. Nemyslete si, že jsem poslední měsíce nestrávila vymýšlením pár cool vět, abych udělala co největší dojem. Měla jsem připravenej prakticky strukturovanej životopis, ale jakmile mě učitelka vyvolala, abych se představila, všechno se mi z hlavy nenávratně vytratilo. To bylo až po tom, co jsem měla vysvětlit, proč jsem ve třídnici vedená jako Michael Leno, a ne jako Michaela.

„Museli jste někde udělat chybu, vypadám snad jako kluk?" zažertovala jsem nejistě, když se mě prošedivělá paní zeptala. Vypadala elegantně. Měla o pár kilo navíc, ale strašně jí slušely. Třída se vlažně zasmála. „Tak nám o sobě něco řekni," vyzvala mě a kývla, ať se postavím. Nohy mi najednou vypověděly službu. Málem jsem se zapomněla soustředit na hlas. Kdybych si nevzpomněla, že mám mluvit vyšším hlasem, určitě by to vyvolalo poprask. „A… ahoj. Já jsem Míša." Blekotala jsem a u toho si představovala, že se můj ohryzek ztrácí. Že je hodně nahoře, jak ztrácí se v mém krku a není vidět. To byla metoda, která na mě fungovala nejvíc.

„Ahoj Míšo," řekla celá třída jednohlasně jako na schůzce anonymních alkoholiků. Problesklo mi hlavou, že si to třeba nacvičovali celý prázdniny. Učitelka mě kývnutím vybídla, ať pokračuju.

„Je mi osmnáct a docela ráda čtu," pokračovala jsem tedy. „Celkem mě baví výtvarka a hudba." Poslední větu jsem ze sebe vypálila jako z kulometu. Kvůli těmhle dvěma větám se mi do žil vlily hektolitry adrenalinu. Bylo to šílený. Rychle jsem se svezla na židli.

„Takže tolik k naší nové posile," shrnula to moje nová třídní. „Teďka už k tomu, co vás letos čeká." Mezi větami se nadechovala pusou,

kterou měla namalovanou rudou barvou. Chodila sem a tam před brčálově zelenou tabulí a doširoka se usmívala. „Jste ve třeťáku, to už je jenom rok od čtvrťáku a ve čtvrťáku vás čeká…?" odmlčela se a nechala třídu, ať její otázku sborově zodpoví.

„Maturita…" odpověděli přesně tak, jak učitelka očekávala. Začínala jsem si uvědomovat, že je ten kolektiv sehraný mnohem víc, než jsem mohla tušit. Že se někteří z nich znají třeba osm nebo dvanáct let. Vyděsilo mě to, a tak jsem začala dávat ještě větší pozor.

„To taky, ale hlavně maturiťák." Zasmála se vlastnímu vtipu. Vždycky jsem obdivovala učitele, kteří si dokázali uchovat jiskru. „Já vím, já vím, že je to otravný, ale fakt se tady s vámi nechci fackovat dýl, než bude nezbytně nutný, takže žádný kraviny, rozumíme si?" Třída přikývla. Halbrštátová se usmála a popošla ke katedře.

„Skvělý, tak teď se podíváme, co si pamatujete ze školního řádu."

***

V mojí třídě bylo přesně šestnáct děcek. Se mnou sedmnáct. Na staré škole nás bylo po třiceti ve třech třídách a já skoro neznala jménem ani svoje vlastní spolužáky. Jakmile zazvonilo, zvedla jsem se a šla si doplnit láhev s vodou. Moje záminka, abych si mohla všechno a všechny pořádně prohlédnout. Erika seděla stejně jako já – sama. Úplně vzadu a v uších měla sluchátka. V řadě u okna se u jedné lavice seskupily čtyři holky. Jedna druhé se podobaly. Ne v obličeji ani postavami, ale tím, co vyzařovaly. Měly vyžehlené vlasy a úzké džíny. Vypadaly jako pinterestová estetika. Našroubovala jsem na láhev víčko a přemýšlela, jestli by nebylo trapný, kdybych došla za Erikou a začala se s ní bavit. Vtom jsem uslyšela svoje jméno.

„Míšo?" Otočila jsem se k těm čtyřem holkám. Zavolala na mě ta nejopálenější z nich. Ve vyžehlených vlasech měla bílé melíry a usmívala se na mě. Na jejím triku jsem zběžně přečetla nápis „a little bit DRAMATIC".

„No, pojď sem k nám," mávla na mě s dalším úsměvem. A tak jsem šla. „Ahoj," špitla jsem. Všechny se na mě dívaly.

„No, ty jsi mi nějaká nejistá," popíchla mě se smíchem. „Pojď se seznámit Já jsem Radka," představila se a natáhla ke mně ruku. Nervózně jsem si přendala láhev z pravé ruky do levé a dlaň jí stiskla. „Míša," představila jsem se znovu.

„No, tohle jsou moje holky," pokynula rukou ke zbytku hloučku. Jejich jména mi šla jedním uchem dovnitř a druhým ven, ale byla jsem si jistá, že dvě nebo minimálně jedna z nich se jmenovala Aneta. „No, a co že jsi přestoupila k nám na školu?" zeptala se Radka. Nadechla jsem se a vytasila se se svojí promyšlenou výmluvou, na které jsem pracovala už pěknou řádku měsíců.

„Rodiče se přestěhovali a mně se nechtělo dojíždět."

„Aha, aha," pokývala hlavou, pohodila vlasy a pochválila mi make-up. Když zazvonilo na hodinu, podívala jsem se směrem k Erice. Naše pohledy se na chvíli střetly, ale ona rychle ucukla. Vypadá to, že jsem ji asi nachytala. Odešla jsem zpátky do svojí lavice a pousmála se. Střední mi tolik chyběla.

KAPITOLA DRUHÁ

Píseň pro dnešní den: Praha II (Grey256 ft. Psycho Rhyme)

Odemkla jsem dveře našeho bytu. I když jsou rodiče doma, vždycky máme zamčeno na dva západy. Jakmile jsem vkročila dovnitř, všechny barvy najednou vybledly. Všechno u nás bylo zařízeno ve světlých tónech, které víc než barvy připomínaly blitky. Vonělo to tu jako vždycky, po kysaném zelí.

„Jestem w domu!" křikla jsem do obýváku a skopla z nohou odrbaný vansky. No co, aspoň mám styl, obhajovala jsem se každej večer, když jsem si mnula bolavá chodidla. V ponožkách jsem došla do malé kuchyňky a natočila si sklenici vody. Miniaturním obývákem jsem prošla do svého ještě miniaturnějšího pokojíku. Máma i táta seděli na gauči a koukali na polskou verzi Nebezpečných vztahů. „Jestem w domu!" zopakovala jsem.

„Idźsiępouczyć," odpověděla mi máma a chabě se na mě usmála. Po noční směně v nemocnici měla kruhy pod očima. Vypadala strašně, možná o deset let starší, než kolik stálo v jejích dokladech.

„Przebierzsie, wygladasz jak lesbijka," křikl na mě táta, než jsem stačila zavřít dveře. Doslova přeloženo: „Převleč se, vypadáš jako lesba." Ne že by teda táta věděl, jak vypadají lesby. Byla to pro něj ta nejvyšší forma urážky. Počkat, vlastně ne, ještě o stupeň výš stál imigrant. Asi mu totiž nedošlo, že on sám nežije ve své rodné zemi. Moji rodiče se vždycky chovali jako xenofobní a rasistický prasata, a přestože je mám někde hluboko uvnitř ráda, protože to jsou moji rodiče, tohle jim nikdy neodpustím. To, že jsem byla od malička vychovávaná k nenávisti k buzíkům. Převlékla jsem se a vlasy si stáhla do odporně vypadajícího drdolu.Na stůl jsem si vyndala učebnici biologie pro vysoké školy a šla se šprtat. Já vím, že jít se učit hned po škole je trapný, ale takhle to u nás doma

fungovalo. Budu doktorka. Asi chirurg. Naši to tak řekli a já se se svými rodiči odmítala hádat, protože to vždycky dopadlo tak, že mi vysadili dveře z pantů. Nebo mi dali jinej, podobně neetickej trest.

***

Učit se jsem se zvládla necelou hodinu. Pak jsem si dovolila krátkou pauzu na mobil. Sedla jsem si na zem a opřela se o dveře. Takhle jsem seděla vždycky, když jsem dělala něco, při čem by mi nikdo neměl lézt do pokoje. V podstatě jsem si svoje soukromí bránila vlastním tělem, ať už jsem masturbovala, balila brko anebo – jako teď – koukala na videa na YouTube. A kdyby moji rodiče věděli, že koukám na něco jinýho, než na Byl jednou jeden život, asi by se zvencli. Po chvíli mě vyrušila žádost o sledování na instáči. Na profilovce špulila prdel blondýna v bikinách. Tak to je na automatický zamítnutí. Protočila jsem oči v sloup a už jsem chtěla žádost odstranit, když jsem si přečetla jméno. *@leno_m*

Počkat. To je Míša, ne? Rozklikla jsem její profil. Pravda. Už čtyři dny moje nová spolužačka se na mě zubila z několika selfíček a spousty fotek v bazénu. Měla malá prsa, ale ty jsou vždycky pevnější. Já mám déčka, co jsou nejspíš ze želatiny. Teď už jsem s tím v pohodě, ale v patnácti bych vraždila pro áčka z betonu. Koukla jsem na svůj špíček na břiše a zastyděla jsem se, že nad jejím tělem takhle přemýšlím. Ty fotky tam určitě nedala proto, aby si nad nima nějakej úchyl leštil péro. Já přece nejsem úchyl. A navíc jsem na kluky. Zatřásla jsem hlavou a žádost jí potvrdila.

***

Po půlhodinové pauze na relax jsem si dala hodinku němčiny. Další povinnost. Mluvit polsky, česky a anglicky bylo pro moje rodiče málo, takže se ještě musím učit německy. Ne že by mě nějak moc kontrolovali, nevím, jak by chtěli zjistit, že ten germánskej jazyk vážně ovládám, protože mluvili maximálně lámanou češtinou, ale stejně jsem se ho biflovala. Jen tak. Asi proto, že jsem beztak neměla nic jinýho na práci. Ven chodit nemůžu. Okej, to zní, jako

kdyby mě rodiče věznili ve sklepě. Sice máme byt v přízemí, ale tak úplně to není. Když jim dám fakt dobrej důvod, proč jít ven, pustí mě, akorát že pro ně není jen tak nějaký důvod dost dobrej. Jít jen tak někam s kamarádkama? V žádném případě. Jít na nákupy? Ani omylem. Stejně veškerý svoje peníze prohulím a propiju, tak bych neměla z čeho ty hadry kupovat. Letos mě oficiálně pustili ven asi šestkrát. Čert to vem. Když mi bylo patnáct, začala jsem utíkat z domu. Tím, že jsme bydleli v přízemí a v obýváku měli balkón, to bylo o dost jednodušší, než byste si mohli myslet. Navíc pokud rodiče v noci nepracovali, spali jak zabitý, takže to fakt nebyla žádná mission impossible.

***

Táta vešel do těch tři krát čtyř metrů čtverečních, který nazývám svým pokojem. Nikdy neklepal. „Kolacja," sdělil mi suše a odešel. Dveře za sebou nechal otevřený. To ho nikdo nenaučil zavírat? Prohnula jsem se v zádech, až mi v nich křuplo. Prokroužila jsem zápěstí a zvedla se ze židle. V kuchyni nebylo na stůl místo. Když už jsme jedli „jako rodina", seděli jsme jako pokaždý na gauči. Na hodinách udeřila přesně sedmá, když mi máma nandávala knedlíky na talíř.

„Niedawaj jej tyle, chyba widzisz jak gruba jest," vyčetl táta mojí mámě a sjel mě u toho pohledem. Jasně že jsem se cítila šíleně nepříjemně. Mrzelo mě to a podkopávalo mi to sebevědomí. Jediný štěstí, že jsem se to za ty roky naučila ignorovat. Svoje měkký a oblý tělo jsem měla ráda. Vzali jsme si talíře a posadili se na gauč. Máma s tátou koukali na další díl „Niebezpiecznerelacje" a já jen tupě přežvykovala. Platil pro mě zakáz jíst ve vlastním pokoji. Tohle pravidlo se ale nevztahovalo na moje dožíračky. Umyla jsem nádobí a zavřela se v pokoji. Pod postelí jsem měla krabici s kontrabandem. Několik balíčků orea, twixek a snickersek, dvoje modrý kamelky, pár gramů trávy pěstovaný na holandskej způsob a malej pytlíček extáze. Fakt malej. Ach jo, budu potom muset u Biase nějaký vyškemrat. Rozhodla jsem se pro snickersku. Krabici jsem zaklapla víkem a zase ji rychle vrátila pod postel. Zatímco jsem kousala,

opakovala jsem si německý názvy států. Jen tak. Pak jsem se vrátila do obýváku. Teprve osm a venku už jen poslední zbytky světla. Táta šel na noční směnu do Mekáče. Na gauči seděla jenom máma. Vyčistily jsme si zuby a já jí popřála dobrou noc. Šla spát, stejně jako já. Teda ne až tak stejně. Otevřela jsem skříň a rozhodla se pro černé šortky s vysokým pasem a uplý tílko stejné barvy. Vždycky jsem letního počasí využívala, dokud to jen šlo. Sice jsem si lehla do postele, ale budík si nastavila na desátou. Byl pátek proboha a mně sedmnáct. Tak co jste čekali? Sousedi v bytě nad námi začali dupat. Strčila jsem si do uší sluchátka a pustila si Rap disco revoluci jako takovou přípravu před dnešním koncertem.

***

Usnula jsem. Budík začal vibrovat přesně ve dvacet dva nula nula. Otevřela jsem oči, venku už tma. Rozsvítila jsem. Do škvíry mezi dveřmi a prahem jsem zatlačila plyšového hada, se kterým jsem si jako malá ráda hrála. Teď mi sloužil jako zarážka pod dveře. Od rána namalované linky jsem obtáhla a ještě zvýraznila, celá jsem se přepudrovala a s rozjasňovačem vážně nešetřila. Milovala jsem, jak v klubu vypadal, když se od něj odrážela stropní světla. Vlasy jsem rozpustila z drdolu, pročísla a přestříkala je suchým šamponem. Ty modrý prameny by si už zasloužily přebarvit, pomyslela jsem si a pak pramen pustila. No jo, jak táta vyváděl. Jenže stejně jako já jsem se smířila s tím, že pro něj nikdy nebudu dost dobrá, on se smířil s tímhle. Na tyhle úvahy nebyl čas. Slušelo mi to, fakt jo. Navíc ty šortky zvýrazňovaly můj pas a díky pásku na šortkách nebyl můj břichošpek tak patrnej. Řetězy jsem s težkým srdcem nechala v pokoji. Dělaly moc hluku a já se přece jenom pořád plížila z domu. Jako správnej punker jsem na sebe hodila koženou bundu a mohla jsem jít. Opatrně jsem pana Ledvinu (toho hada společně s ním jsem totiž k osmým narozeninám dostala i učebnici anatomie) odkopla někam do prdele a otevřela dveře. Nevrzaly, sama jsem je několikrát do roka promazávala. Ložnice rodičů byla zavřená. Do obýváku oknem dopadalo světlo pouličních lamp, takže teď vypadal